

MAJKL MURKOK

OLUJNIK

Deo prvi

TREĆA KNJIGA
Sage o Elriku

S engleskog preveo
Aleksandar Marković

**Čarobna
knjiga**

PRVA KNJIGA:
KULA KOJA NESTAJE ♦ 5

DRUGA KNJIGA:
OSVETA RUŽE ♦ 167

KULA KOJA NESTAJE

Kenu Balmeru, koji me je kao urednik časopisa *Mač i magija*
zamolio da napišem ovu knjigu kao serijal za njega.
Časopis, koji je trebalo da bude partner *Vizije sutrašnjice*,
nikad se nije pojavio jer je finansijer povukao
podršku za oba časopisa.

PRVA KNJIGA

MUKE POSLEDNJEG KNEZA

*... i tada je Elrik napustio Džarkor, u potrazi za izvesnim
čarobnjakom koji mu je, po Elrikovoj tvrdnji, priredio neke
neprijatnosti...*

– Hronika Crnog mača

Bledi princ na obali pod mesečinom

Na nebu je hladni mesec ogrnut oblacima slao slabu svetlost, koja je padala na tmurno more gde je ležao brod usidren malo dalje od nenastanjene obale.

S broda je bio spušten čamac. Ljuljao se na konopcima. Dve prilike, umotane u dugačke plaštove, posmatrale su kako mornari spuštaju čamac dok su one same pokušavale da umire konje koji su trupkali kopitima na nestabilnoj palubi, frktali i kolutali očima.

Niža prilika čvrsto prihvati uzde svog konja i progundā.

„Zašto je ovo neophodno? Zašto se nismo iskricali u Trepesazu? Ili bar u nekoj ribarskoj luci gde postoji kakva-takva krčma...”

„Zato, prijatelju Munglame, što želim da naš dolazak u Lormir bude tajna. Ako bi Teleb K'arna saznao za moj dolazak – što bi se ubrzo desilo da smo otišli u Trepesaz – ponovo bi pobegao i potera bi počela iznova. Da li bi pozdravio takvo nešto?”

Munglam slegnu ramenima. „I dalje osećam da je tvoja potera za tim čarobnjakom samo zamena za prave aktivnosti. Progoniš ga zato što ne želiš da saznaš svoju pravu sudbinu...”

Elrik okrenu svoje poput suve kosti blede lice na mesečini i pogleda Munglama ozbiljnim crvenim očima. „Pa šta s tim? Ne moraš da me pratiš ako ne želiš...”

Munglam ponovo slegnu ramenima. „Da, znam. Možda ostajem s tobom iz istih razloga iz kojih ti progoniš čarobnjaka iz Pan Tanga.” Iskezi se. „Zato da prekinemo raspravu, a, gospodaru Elriče?”

„Raspravom se ništa ne postiže”, saglasi se Elrik. Potapša svog konja po njušci pre nego što je još mornara u živopisnoj tarkeškoj svili prišlo da prihvati konje i odvede ih dole do broda koji je čekao.

Otimajući se, njišteći ispod vreća kojima su im pokrili glave, konji su bili spušteni, dobujući kopitima po dnu čamca kao da žele da ga zaustave. Elrik i Munglam, sa zavežljajima na leđima, tada se zanjhaše na konopcima i doskočiše na čamac koji se ljuljao. Mornari veslima odgurnuše čamac od broda i zaveslaše prema obali.

Vazduh pozne jeseni bio je hladan. Munglam je drhtao gledajući prema sumornim hridima ispred njih. „Bliži se zima i ja bih se radije smestio u neku prijateljsku krčmu nego da lutam po tuđini. Kad završimo ovaj posao, šta kažeš na to da se uputimo u Džadmar ili neki drugi veliki vilmirijanski grad i vidimo u kakvo će nas raspoloženje dovesti toplija klima?”

Ali Elrik mu nije odgovorio. Njegove čudne oči zurile su u tamu i činilo se da su zagledane u dubine njegove sopstvene duše i da im se ne sviđa ono što vide.

Munglam uzdahnu i napući usne. Bolje se umota u svoj plašt i protrlja ruke da ih ugrije. Bio se navikao na iznenadne ćutnje svog prijatelja, ali mu to nije pomagalo da mu se dopadnu. Odnekud sa obale pisnu neka noćna ptica i odmah zatim zacvile neka životinjica. Mornari su stenjali vukući vesla.

Mesec se promoli iza oblaka, otkrivši gole stene obale, osvetli Elrikovo ozbiljno belo lice i njegove crvene oči zažariše se kao ugljevlje pakla.

Mornari uvukoše vesla kad je dno čamca zastrugalo po šljunku. Nanjušivši kopno, konji zafrktaše i zaigraše. Elrik i Munglam se podigoše da ih umire.

Dva mornara skočiše u hladnu vodu i izvukoše čamac više uz obalu. Treći potapša vrat Elrikovog konja i, ne gledajući u albina, progovori. „Kapetan je rekao da ćete mi platiti kad stignemo na lormirsku obalu, moj gospodar.”

Elrik potvrdno progundā i posegnu pod plašt. Izvadi jedan dragulj, koji sinu u tami noći. Mornar zasopta i ispruži ruku da ga uzme. „Ksiombargove mi krvi, nikad nisam video ovako krasan dragulj!”

Elrik povede konje u plićak i Munglam žurno pođe za njim, tiho psujući i odmahujući glavom.

Smejući se među sobom, mornari gurnuše čamac nazad u dublju vodu.

Kad su Elrik i Munglam uzjahali i čamac se udaljio kroz tamu prema brodu, Munglam reče: „Taj dragulj je vredeo stotinu puta više od cene našeg prevoza!”

„Pa šta?” Elrik zavuče noge u uzengije i potera konja prema manje strmom delu obale. Na trenutak se pridiže u sedlu da bolje namesti plašt i čvršće se posadi na konju. „Ovde postoji staza, rekao bih. Prilično zarasla.”

„Hteo bih da primetim”, gorko reče Munglam, „da je zavisilo od tebe, gospodaru Elriče, da ne bismo imali od čega da živimo. Da nisam bio predostrožan da sačuvam deo zarade od prodaje na licitaciji u Dakosu one trireme koju smo osvojili, sada bismo bili prosjaci.”

„Tako je”, nemarno uzvratil Elrik i mamuznu konja uz stazu koja je vodila do vrha litice.

Munglam u očajanju odmahnu glavom, ali pođe za albinom.

Do svanuća su već jahali valovitim krajolikom niskih brdašaca i dolina koji su činili teren najsevernijeg poluostrva Lormira.

„Budući da su Telebu K’arni potrebni bogati pokrovitelji”, objasnio je Elrik dok su jahali, „gotovo je sigurno da će otići u prestonicu, Josaz, gde vlada kralj Montan. Potražiće službu kod nekog plemića, možda i samog kralja Montana.”

„A kada ćemo ugledati prestonicu, gospodaru Elriče?” Munglam pogleda u oblake.

„Do tamo ima nekoliko dana jahanja, majstore Munglame.”

Munglam uzdahnu. Nebo je govorilo o skorom snegu, a šator koji je nosio smotan iza sedla bio je od tanke svile, pogodan za toplije zemlje istoka i zapada.

Zahvalio je bogovima što na sebi, ispod grudnog oklopa, nosi debelu pletenu tuniku i što je pre iskrcavanja s broda navukao par vunениh gaća ispod kicoškijih čakšira od crvene svile koje su mu bile spoljna odeća. Njegova kupasta kapa od krzna, gvožđa i kože imala je prekrivače za uši, koji su sada bili spušteni i čvrsto privezani uzicom ispod brade, a teški plašt od jelenske kože bio mu je tesno omotan oko ramena.

Elrik, činilo se, nije primećivao hladnoću. Njegov plašt je lepršao za njim. Imao je na sebi čakšire od tamnoplave svile, bluzu od crne svile s visokim okovratnikom i čelični crno lakirani grudni oklop koji se presijavao kao i njegov šlem i bio ukrašen tananim radom u srebru. Iza sedla su mu bile duboke bisage, a preko njih luk i tobolac sa strelama. Sa strane mu se njihao ogromni runski mač Olujnik, izvor njegove snage i njegovih jada, a na desnom boku bio je pripasan dugačak bodež, poklon od kraljice Jišane od Džarkora.

Munglam je nosio sličan luk i tobolac. Na oba boka imao je po mač, jedan kratak i prav, drugi dugačak i kriv, kakav vole Elverci, njegovi zemljaci. Oba su bila u kanijama od divno obrađene ilmirske kože, ukrašenim vezom od skerletnog i zlatnog konca.

Zajedno su njih dvojica izgledali, onima koji nisu čuli za njih, kao slobodni putujući najamnici koji su bili uspješni od većine drugih u svojim izabranim pozivima.

Njihovi konji su ih neumorno nosili kroz krajolik. Bili su to visoki šazarski atovi, poznati širom Mladih kraljevstava po izdržljivosti i inteligenciji. Posle nekoliko nedelja u skućenom potpalublju tarkeškog broda veselili su se tome što se ponovo kreću.

Sada su se na vidiku pojavila seoca – sa četvrtastim kućama od kamena i slame – ali su se Elrik i Munglam starali da ih zaobiđu.

Lormir je bio jedno od najstarijih Mladih kraljevstava i u njemu se dogodio veliki deo istorije sveta. Čak su i Melnibonejci čuli priče o lormirskom junaku iz davnina Obeku od Maladora, iz oblasti Klant, za koga se govorilo da je stvorio nove zemlje od tvari Haosa koja je nekada postojala na Rubu sveta. Ali Lormir je odavno prestao

da bude na vrhuncu moći (iako je i dalje bio najznačajnija nacija jugozapada) i pretvorio se u naciju istovremeno živopisnu i kulturnu. Elrik i Munqlam prolazili su pored farmi prijatnog izgleda, dobro obrađivanih njiva, vinograda i voćnjaka gde je drveće sa zlatnim lišćem bilo ograđeno prastarim, mahovinom obraslim zidovima. Bila je to lepa i pitoma zemlja, u kontrastu sa sirovijim, gušće nastanjenim nacijama Džarkora, Tarkeša i Daridžora koje su bili ostavili za sobom.

Munqlam se osvrnuo oko sebe kad su usporili konje u kas. „Teleb K’arna bi mogao da napravi veliki ršum ovde, Elriče. Ovo me podseća na mirne bregove i polja Elvera, moje rodne zemlje.”

Elrik klimnu glavom. „Burni dani Lormira završili su se kad je zbacio okove Melnibonea i bio prvi koji se proglasio slobodnom nacijom. Sviđa mi se ovaj pitomi krajolik. Blaži mi dušu. Sada imamo još jedan razlog da pronađemo čarobnjaka pre nego što zakuva svoju čorbu iskvarenosti.”

Munqlam se tiho osmehnu. „Pripazi, moj gospodaru, jer se ponovo predaješ onim blagim emocijama koje toliko prezireš...”

Elrik uspravi leđa. „Dođi. Požurimo dalje do Josaza.”

„Što pre stignemo u grad s pristojnom krčmom i toplim ognjištem, to bolje.” Munqlam prikupi svoj plašt oko sebe.

„Onda se moli da čarobnjakova duša bude ubrzo poslata u čistilište, majstore Munqlame, jer ću tada rado presedeti zimu pored ognjišta ako ti to bude odgovaralo.”

I Elrik iznenada potera konja u galop kad se sivo veče spustilo na mirne bregove.

Belo lice zuri kroz sneg

Lormir je bio poznat po svojim velikim rekama. Te reke su mu pomogle da se obogati i ostane jak.

Posle tri dana putovanja, kad je laki sneg počeo da promiče s neba, Elrik i Munglam izjahali su iz bregova i pred sobom ugledali zapenjene vode reke Šlan, pritoke Zafra-Trepeka, koji je posle Josaza tekao dole do mora u Trepesazu.

Ovde nije bilo brodova na Šlanu, jer su na svakih nekoliko kilometara postojali brzaci i veliki vodopadi, ali je u starom gradu Stagasazu, sagrađenom na ušću Šlana u Zafra-Trepek, Elrik nameravao da pošalje Munglama u varoš da kupi brodić kojim bi mogli da otplove uzvodno Zafra-Trepekom do Josaza, gde se Teleb K'arna gotovo sigurno nalazio.

Sada su jahali duž obala Šlana, terajući konje i nadajući se da će stići do predgrađa pre mraka. Jahali su pored ribarskih naselja i kuća manjih plemića, gde su ih povremeno pozdravljali srdačni ribari koji su plovili mirnijim delovima reke, ali se oni nisu zaustavljali. Ribari su bili tipičnog izgleda za tu oblast, rumeni i sa ogromnim kovrdžavim brkovima, u bogato izvezenim dugačkim kaputima i kožnim čizmama gotovo do bedara, ljudi koji su u prošlim vremenima uvek bili spremni da ostave mreže, uzmu mačeve i halebarde i uzjašu konje da pođu u odbranu otadžbine.

„Zar ne bismo mogli da pozajmimo jedan od njihovih brodića?“, predloži Munglam, ali Elrik odmahnu glavom. „Ribari sa Šlana su poznati po brbljivosti. Vesti o našem prisustvu lako bi mogle da nas preteknu i upozore Teleba K'arnu.“

„Rekao bih da si nepotrebno oprezan...”

„Prečesto mi je izmicao.”

Ukazalo se još brzaka. Velike crne stene presijavale su se u pomrčini, a preko njih su se prelivale bučne vode, dižući kapljice visoko u vazduh. Ovde nije bilo kuća ni sela i staze pored obala bile su uske i varljive, pa su Elrik i Munglam bili primorani da uspore i kreću se opreznije.

Munglam doviknu preko hučanja vode: „Ovako nećemo stići do Stagasaza pre noći!”

Elrik klimnu glavom. „Ulogorićemo se ispod brzaka. Tamo.”

Sneg je još padao i vetar im ga je nosio u lice, tako da im je postalo teže da pronađu put duž uske staze koja je sada bila visoko iznad reke.

Ali buka je naposljetku počela da zamire i staza se proširila a vode se umirile – i oni sa olakšanjem pogledaše oko sebe preko ravnice da pronađu mesto za logor.

Munglam ih je prvi ugledao.

Prst mu je drhtao kad je pokazao u nebo prema severu.

„Elriče. Šta misliš da je ono?”

Elrik pogleda u nisko nebo, brišući pahuljice s lica.

Izraz mu je najpre bio začuđen. Čelo mu se nabra, a oči se suziše.

Crna obličja naspram neba.

Krilata obličja.

Na ovoj razdaljini bilo je nemoguće proceniti njihovu veličinu, ali nisu letela kao što lete ptice. Elrika su podsetila na još jedno leteće stvorenje – stvorenje koje je poslednji put video kad su on i gospodari mora bežali iz zapaljenog Imrira i kad su Melnibonejci iskalili svoj gnev na pljačkašima.

Taj gnev imao je dva oblika.

Prvi oblik bile su zlatne borbene barže koje su čekale da napadnu dok su bežali iz Usnulog grada.

Drugi oblik bili su veliki furni, kako su bili nazvani zmajevi Blistavog carstva.

Ova stvorenja u daljini imala su ponešto od izgleda zmajeva.

Jesu li Melnibonejci pronašli način da probude furne pre kraja njihovog uobičajenog vremena za spavanje? Jesu li poslali zmajeve da traže Elrika, ubicu svog naroda, izdajnika svoje neljudske rase s ciljem da se osveti svom rođaku Jirkunu, koji je uzurpirao njegovo mesto na Rubinskom prestolu Imrira?

Izraz Elrikovog lica sada se pretvorio u mračnu masku. Njegove crvene oči sijale su kao uglačani rubini. Leva ruka mu je pala na balčak njegovog velikog crnog ratnog oružja, runskog mača Olujnika, i obuzdavao je sve jači osećaj užasa.

Jer su se sada obličja u vazduhu promenila. Više nisu ličila na zmajeve, već na višebojne labudove, čije je blistavo perje hvatalo i prelamalo poslednje preostale zrake svetlosti.

Munglam zastenja kad su se približili.

„Ogromni su!”

„Vadi svoje mačeve, prijatelju Munglame. Izvadi ih i moli se bogovima koji vladaju nad Elverom, jer ovo su stvorenja magije i bez sumnje ih je poslao Teleb K’arna da nas unište. Moje poštovanje prema tom prizivaču raste.”

„Šta su oni, Elriče?”

„Stvorovi Haosa. U Melniboneu ih zovu Unaji. Mogu da menjaju oblik po volji. Čarobnjak velike umne discipline, koji zna odgovarajuće čini, može da gospodari njima i odredi njihov izgled. Neki od mojih predaka umeli su da rade takve stvari, ali mislio sam da nijedan obični čarobnjak Pan Tanga ne može da gospodari himerama!”

„Znaš li nekakvu čaroliju protiv njih?”

„Nijedna mi ne pada na pamet. Samo bi gospodar Haosa, kao što je moj zaštitnik, demon Arioh, mogao da ih protera.”

Munglam zadrhta. „Onda pozovi svog Arioha, preklinjem te!”

Elrik napola šaljivo pogleda Munglama. „Ova stvorenja mora da te ispunjavaju velikim zortom ako si spreman da istrpiš Ariohovo prisustvo, majstore Munglame.”

Munglam isuka svoj dugački krivi mač. „Možda se nisu namerili na nas”, pretpostavi. „Ali svakako valja biti spreman.”

Elrik se osmehnu. „Tako je.”

Munglam tada izvadi svoj ravni mač, obmotavši uzde svog konja oko podlaktice.

Nebesima se prolomi prodorno cerekanje.

Konji zatoptaše po zemlji.

Cerekanje postade glasnije. Stvorenja otvoriše kljunove i dozvaše se međusobno – i sada je bilo sasvim jasno da to nisu džinovski labudovi, jer su imala izuvijane jezike, a u tim kljunovima bili su tanki oštri očnjaci. Zatim malo promeniše pravac i poleteše pravo prema dvojici muškaraca.

Elrik zabaci glavu, izvadi svoj veliki mač i podiže ga prema nebu. Pulsirao je i ječao i iz njega se širilo čudno crno zračenje, bacajući izobličene senke na blede lice njegovog gospodara.

Šazarski konj zanjišta i prope se, a sa Elrikovog zgrčenog lica potekoše reči.

„Arioše! Arioše! Arioše! Gospodaru Sedam Tama, Vojvodo Haosa, pomози mi! Pomози mi sada, Arioše!”

Munglamov konj je bio ustuknuo u panici i čovečuljak ga je s mukom obuzdavao. Njegovo lice je bilo gotovo jednako blede kao Elrikovo.

„Arioše!”

Himere počеше da kruže iznad njih.

„Arioše! Krv i duše ako mi sada pomogneš!”

Tada nekoliko metara od njih, niotkuda, počе da se vije mračna izmaglica. U toj uskovitlanoj izmaglici nazirala su se čudna, odvratna obličja.

„Arioše!”

Izmaglica se zgušnjavala.

„Arioše! Kumim te – pomози mi sada!”

Konj se ritao, frkćući i njišteći, kolutajući očima, šireći nozdrve, ali je Elrik, iskeženih zuba tako da je ličio na pobesnelog vuka, nastavio

da se održava u sedlu dok je mračna magla treperila, a u gornjem delu tog nestabilnog stuba pojavilo se nezemaljsko lice. Bilo je to lice velike lepote i apsolutnog zla. Mungram okrenu glavu na drugu stranu, nesposoban da ga gleda.

S lepih usana siđe sladak, zvonak glas. Izmaglica se lagodno mreškala, postajući pegavi skerlet prošiven smaragdnozelenim.

„Pozdrav, Elriče”, reče lice. „Pozdrav, najdraži od sve moje dece.”

„Pomozi mi, Arioše!”

„Ah”, reče lice, tonom punim bogatog žaljenja. „Ah, to ne može biti...”

„Moraš mi pomoći!”

Himere su sada oklevale sa spuštanjem jer su ugledale čudnovatu izmaglicu.

„To je nemoguće, najsladi od mojih robova. Na ravni Haosa dešavaju se druge stvari. Stvari ogromne važnosti, koje sam ranije već pomenuo. Nudim samo svoj blagoslov.”

„Arioše, preklinjem te!”

„Seti se svoje zakletve Haosu i ostani nam odan uprkos svemu. Zbogom, Elriče.”

I izmaglica nestade.

Himere nastaviše da se približavaju.

Elrik drhtavo uzdahnu dok mu je runski mač cvilio u ruci i drhtao, malo slabije zračeci.

Mungram pljunu na zemlju. „Moćan zaštitnik, Elriče, ali proketo nestalan.” Onda se baci iz sedla kad je stvorenje koje je desetak puta promenilo oblik, obrušavajući se prema njemu, ispružilo ogromne kandže, koje se zatvoriše u vazduhu tamo gde je prethodno on bio. Konj bez jahača se ponovo prope, ritajući se na zver Haosa.

Zubati kljun se zatvori.

Krv pljusnu s mesta gde se nalazila glava konja i truplo se još jednom ritnu pre nego što je palo da izlije još krvi na pohlepnu zemlju.

Noseći ostatke glave u onome što je najpre bilo krljuštava njuška, zatim kljun pa ajkuli slična usta, Unaj zamahnu krilima da ponovo uzleti.

Munglam ustade. U očima mu nije bilo ničega osim sopstvene predstojeće pogibije.

Elrik je i sam bio skočio s konja i pljesnuo ga po sapima tako da je počeo panično da galopira prema reci. Još jedna himera polete za njim.

Leteća spodoba ovog puta dograbi trup konja u kandže koje su joj odjednom iznikle iz nogu. Konj se borio da se oslobodi, u opasnosti da u tim naporima sam sebi slomi kičmu, ali nije mogao da se otme. Himera polete prema oblacima sa svojim plenom.

Sneg je sada gušće padao, ali Elrik i Munglam to nisu primećivali, stojeći zajedno i čekajući sledeći napad.

Munglam tiho reče: „Znaš li još neku čaroliju, prijatelju Elriče?”

Albino odmahnu glavom. „Ništa određeno što bi pomoglo sa ovima. Unaji su oduvek služili Melnibonejcima. Nikad nam nisu pretili i zato nam nisu trebale čini protiv njih. Pokušavam da mislim...”

Himere su se cerekale i vrištale u vazduhu iznad njihovih glava.

„Napadaju pojedinačno”, reče Elrik pomalo odsutnim tonom, kao da proučava insekte u boci. „Nikad ne napadaju zajedno. Ne znam zašto.”

Unaj se spustio na zemlju i sada preuzeo oblik slona sa ogromnom glavom krokodila.

„Nije baš najestetskija kombinacija”, kaza Elrik.

Zemlja se zatrese kad je jurnuo prema njima. Stajali su rame uz rame dok im se približavao. Gotovo je stigao do njih – ali se oni u poslednjem trenutku razdvojiše, Elrik se baci na jednu stranu, a Munglam na drugu.

Himera prođe između njih i Elrik je pogodi mačem u bok.

Mač gotovo lascivno zapeva zagrizavši duboko u meso, koje se odmah promeni i postade zmaj kome se cedio gorući otrov sa očnjaka.

Bio je, međutim, teško ranjen.

Krv poteče iz duboke rane i himera vrisnu i ponovo promeni oblik kao da traži neki u kome rana ne može da postoji.

Iz boka joj sada prsnu crna krv kao da joj je napor brojnih promena još više pocepao telo.

Stvor pade na kolena i sjaj mu se izgubi s perja, izblede s krljušti, nestade s kože. Još jednom se ritnu i umiri se – teško, crno, svinji slično stvorenje čije je beživotno telo bilo nešto najružnije što su Elrik i Munglam ikad videli.

Munglam ispusti zvuk gađenja.

„Nije teško shvatiti zašto bi takvo stvorenje želelo da promeni oblik..”

On podiže pogled.

Još jedan stvor se spuštao.

Ovaj je imao izgled krilatog kita, ali sa zakrivljenim očnjacima, kao kod ribe naduvače, i repom poput ogromnog vadičepa.

Čim se spustio, ponovo promeni oblik.

Sada je preuzeo čovekolik oblik. Bio je ogroman, prelepa pojava, dvostruko viša od Elrika. Bio je nag i savršenih proporcija, ali mu je pogled bio prazan i imao je balava usta zaostalog deteta. Lakonogo je potrčao prema njima, pružajući ogromne ruke da ih dograbi kao što bi dete posegnulo za igračkom.

Elrik i Munglam ovog puta udariše zajedno, svaki po jednu ruku.

Munglamov oštri mač duboko zaseče u zglobove prstiju, a Elrik odseče dva prsta pre nego što je Unaj ponovo promenio oblik i najpre se pretvorio u oktopoda, pa u čudovišnog tigra a zatim u kombinaciju oba, dok najzad ne postade stena u kojoj je rasla pukotina da otkrije bele zube što su škljocali.

Dahćući, njih dvojica su čekali da ponovo napadne. Pri dnu stene cedilo se nešto krvi. To dade Elriku ideju.

On sa iznenadnim pokličem skoči napred, podiže mač iznad glave i spusti ga na vrh stene, prepолоvivši je uzduž.

Crni mač ispusti nešto slično smehu kad je pogođeno obličje zatreperilo i postalo još jedno od svinjolikih stvorenja. Ovo je bilo potpuno raspolučeno, s krvlju i utrobom koji su se širili po zemlji.

A onda se, kroz snežni sumrak, spusti još jedan od Unaja, čije je telo svetlelo narandžasto, u obliku krilate zmije s hiljadu namotaja u pokretu.

Elrik zamahnu na namotaje, ali su se ovi prebrzo kretali.

Ostale himere su dotle posmatrale njegovu taktiku s njihovim mrtvim saborcima i procenile veštinu svoje lovine. Elrikove ruke se gotovo odmah nađoše prikovane kolutovima zmije uz trup i on poče da se diže uvis, a druga himera se obruši na Munglama da ga uhvati na istovetan način.

Elrik se pripremi da umre kao što su umrli njihovi konji. Molio se da to bude brzo, a ne polako, od ruke Teleba K'arne, koji mu je uvek obećavao sporu smrt.

Krljuštava krila su moćno lepršala, ali nije bilo čeljusti da se spuste i odgrizu mu glavu.

Obuze ga očaj kad je shvatio da njega i Munglama velikom brzinom nose na sever, iznad velike lormirske stepe.

Na kraju puta ih je bez sumnje čekao Teleb K'arna.